

Cepu, cepu kukulīti

❖ Emīls Ozerinskis

Trešdienas vakara daudzcinājumā 3x3nieki slavina ja un godā cēla maizi, bet ar to maizes tematika nebeidzās, jo rupjmaizes cepšana vēl bija priekšā.

Tie, kuri bija gatavi upurēt danču un nikšanas sākumu vai savas miega stundas, devās uz maiznici „Miks”, kur piedalījās miltu pārvēršanā par svaigi cep- tas maizes kukulīti. Ienākot maiznīcā, ķermeni uzreiz pārņem siltums, ko izstaro ar malku izkurinātā maizes krāsns. Viesus ar smaidu sagaida „Mika” saimniece Aija Vidovska, atgādinot par higiēnas prasībām, lai varētu mīklai klāt ķerties. Kad rokas tīras, tiekam pie jaunas galvas segas un plēvkostīma. Priekšā mums liek brīnumgardu rabarberu kūku un karstu tēju. Nespēju iedomāties neko labāku. Ja reiz ir ēsts, tad jāsāk stādāt. Maiznīcas meitenes ceļ uz galda brangus mīklas pikučus, ko galvenais maizītes apmīļotājs Aleksandrs veikli veido formīgos ķieģelišos, ierābidams amatu nometnes dalībniekiem. 3x3nieku acīm mirdzot, topošā maizīte tiek stumdīta no visām pusēm, līdz sāk atgādināt vajadzīgo izskatu. Kukuliši, apmīļoti un salikti uz paplātēm, ceļo uz raudzēšanas skapi, kur sagaidīs savu kārtu, lai dotos uz krāsni. Tikmēr jau iepriekš uzrūgušie brangie kukuliši sagaida, kad no krāsns tiek izvilkta kvēlojošās ogles, lai viens pēc otra lektu tajā iekšā. Atbrīvojies no sutinošā plastmasas uzvalciņa, pieņemtu uz- aicinājumu gaidāmos maizes klaipus iestumt krāsni. Maizes lize līdz šim man bija svešs darbarīks, bet, iepazīstoties tuvāk, sadarbi- ba izdodas veiksmīga un topošie rupjmaizes klaipi var sākt sildīt savas muguras krāsns di- benā. Stundu kukulišus jāliek mierā.

Darbs nevar uz vietas stāvēt, un blodā tiek iebērtas visas nepieciešamās sastāvdaļas mīk- las radīšanai. Mīklas mīcīšana esot vīru darbs, tādēļ atkal tieku pie strādāšanas. Iejaucot mīklu, netieku gudrs: domāt labas domas vai dusmoties, lai labāk rūgst? Miltiem noputēju- šu kreklu un ar ieraugu nolīpušiem šortiem, līdz elkoņiem mīklā, ieracies mīcu, kamēr meistars saka, ka gatavs. Mīklu dabūt nost no plaukstām ir vēl sarežģītāk nekā to izmī- cit, tur ar fizisku spēku vien nepietiek. Svaigi izmīcītā mīkla tiek nogādāta raudzēšanas skapī, kura karstais un mitrais gaiss sagatavo topošo maizi cepšanai.

Brīvā brīdī varam panašķēties ar kādu svai- gu biežpiena kūciņu, kafijas bulciņu vai siera kruasānu, tik labu nevienā lielveikalā nedabū- si. Pienāk brīdis, kad krāsni ceptā maizīte ga- tava nākt ārā. Atkal ķeros pie maizes lizes un ceļu pa pāriem vien ārā. Uz galda saguļas du- cis karstu maizes klaipu. Vienu tiek nolemts turpat lauzt pušu un pa gabalam ēst. Kādam tas atsauc atmiņā bērnību, citam tas ir kas pa- visam jauns. Uz mājām 3x3niekus atved pats „Mika” saimnieks Jānis Vidovskis. Ar lina lakatā ietīto pusukulīti dodamies cienāt vē- lās nakts nīcējus, kuri vēl karsto rudzu maizi nesmādē — lauž pa gabalam no vēl kūpošās maizes, un isā brīdī klaips pazūd.

Maiznīcas darbinieki cepa visu nakti, tā no- drošinot nometnei svaigu maizīti. Ļoti iespē- jams, ka kāds no mūsējiem brokastīs ēda tieši sevis apčubinātās maizes šķēli. ❖

| Dienas gudrība |

“Maizi iejaucot, vajaga smiet, tad maize labi rūgst.”

| Dienas norise |

Sestdien, 31.jūlijā

- 08:00 Rīta vingrošana, peldē- šanās, pastaiga
- 09:00 Brokastis
- 09:40 Mazsalacas 3x3 TV ziņas
- 10:15 Rīta ievirzes
- 12:30 Pusdienas
- 13:30 Izstāde
- 15:45 Leļļu teātra aktieri sko- las zālē stāstīs pasaku „Kaķīša dzirnaviņas”, savu uzvedumu rādīs Lietu, mietu, dejas un kustību teātra ievirzes dalībnieki, animāci- jas ievirzes dalībnieki demonstrēs multfilmu „Rupjmaizes kukulis”. Jaunās skolas zālē, 2. Stāvā
- 16:45 3x3 padomes sēde
- 16:45 Anša Epnera filmu studijas „AVE” filmas - „Vaira smaida” (filma par eksprezidenti Vairu Vīķi-Freibergu), režisors Krišs Ozols; „Lielvārdes josta”, režisors Ansis Epners, 1980.gads
- 18:45 Vakariņas
- 19:30 Noslēguma vakars Rotas un Valda Bērziņu īpašu- mā pie Bezdelīgu klintīm
- 21:15 Vakara dziesma, vakara pasaciņa un mazo bērnu guldināšana
- 21:30 Nīkšana, danči un vaka- rēšana

| Fotostāstī |

foto: A. Tomašūns

- „Tu pretim man nāci tik maiga, Tev galvā bij' lakatiņš zils,” nīkšanā skandē Agrita Krieviņa (Purciems).

- Es nenācu šai vietā savu miegu izgulēt. Uz galda muzicē Jānis Sausnītis.

- Danču nakts kārtībā „Krakovjaks”.

foto: D. Kļanska

- Ēdienreizēs esam nesavtīgi un dalāmies arī ar lapsenēm.

Kalniņi rāda bērniem lauku dzīves priekšrocības

❖ Daiga Kļanska

Kalniņu ģimene – tētis Madars, mamma Sannija, meitas Sofija un Renāte, dēli Marks un Darens ir no Rūjienas. Viņiem šī ir otrā 3x3 nometne.

foto: D. Kļanska

- ♦ Kalniņu ģimene no Rūjienas - tētis Madars, mamma Sannija, meitas Sofija un Renāte, dēli Marks un Darens cenšas dzīvot līdzsvarā.

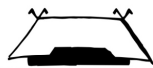
Par 3x3 nometnēm viņi bija dzirdējuši jau iepriekš. Pagājušajā vasarā viņi bija plānojuši doties uz Viļaku, no kurienes nāk mammas dzimta, taču apstākļi viņus aizveda uz Naukšēnu 3x3 nometni. „Lai arī mēs pērn braucām tikai uz ievirzēm, bet nakšņojām mājās, nedēļas beigās bija sajūta kā lidojumā. Kādu nedēļu pēc nometnes mēs jutāmies gluži kā no laivas izmesti. Nometnes dziesmu disks skanēja katru dienu, līdz beidzot pazuda. Sapratām, ka 3x3 filozofija ir tuva mūsu ģimenes dzīvesveidam un pasaules skatījumam, tādēļ šovasar esam Mazsalacā,” stāsta Madars. Sannija papildina, ka augsne 3x3 ideju iedzīvināšanai viņu ģimenei jau bijusi labi sagatavota. Tētis nometnē iet uz Latvijas vēstures ievirzi, pie Austrā Graša viņš izzina latviešu godus, ko arī paši jau svin savā ģimenē, bet vakaros sporto. Mamma dodas papildināt zināšanas dievturībā, kaļ rotas un māca cept dažādu maizīti mājās apstākļos. Savukārt abas māsiņas no rītiem vingrina pirkstiņus keramikas ievirzē, Sofija darbojas arī lietu, mietu, dejas un kustību teātri un palīdz mammai cept maizīti, Renāte kopā ar tēti mācās svinēt gads-

kārtu svētkus, bet abi brāļi darbojas 1/2x1/2 un kopā ar jauniegūtajiem draugiem spēlējas pie strūklakas. Madars stāsta, ka bērni aug mūsdienīgās lauku mājās, pie mājas viņi var basām kājām skraidīt pa pagalma zālienu, plunčāties diķī, ēst dabīgu pārtiku un strādāt savam vecumam atbilstošus darbus. Kalniņu ģimene uzskata, ka visam ir jābūt līdzsvarā, tādēļ viņi bērniem māca strādāt, māca atpūsties, māca latvisko un citu tautu kultūru. „Visu laiku ir pastāvējis viedoklis, lai tik bērni pabeidz skolu un brauc mācīties uz lielajām pilsētām, jo laukos tāpat nav ko darīt. Mūsu mērķis ir parādīt bērniem,

ka dzīve laukos ir ekskluzīva iespēja. Laukos var dzīvot un veidot skaistu vidi, izmantot informācijas tehnoloģijas un nebūt nošķirti no pasaules,” stāsta Madars.

Mūsu mērķis ir parādīt bērniem, ka dzīve laukos ir ekskluzīva iespēja.

Sannija lepojas, ka Rūjienā pēdējās pašvaldību vēlēšanās ir ievēlēti deputāti, kuri ar savu darbu ir pierādījuši, ka viņi ir veiksmīgi uzņēmēji. „Viņi tikpat nopietni ir ķērušies arī pie novada sakārtošanas. Rūjienā ir tāds izstāžu centrs, kāda nav pat Valmierā, ir mūzikas, mākslas un sporta skola. Būs „Ilgu” koncerts,” ar lepmumu par Rūjienas stāsta Sannija. ❖

Gustavam pirmie zābaciņi

❖ Antra Lāce

ĻOTI STIPRAS ROKAS. ĻOTI LIELA PACIETĪBA.

Kam gan viens, gan otrs, tas var doties pie Agritas Krieviņas uz ādas apavu darināšanas ievirzi. Sarunas ar Agritu (alias Purciems, tālab) mēdz būt interesantas, tāpēc nevaru sagaidīt, kad viņa ar savējiem sāks ievirzīties, un velku pie apavu paraugu kastēs: parādi, kas tas ir, dod pamēģināt! Agrita nometnē lielākoties jož basa, tomēr atzīst, ka pašas darinātos apavus valkājot gan. Uzvelku — oh! Negribas šķirties.

Te ir pastalas, puszābaki un zābaki — viegli, miksti un smuki gana, izskatās izturīgi. Citam pārīm purngala vidū izšuvumu josla, citam caurumiņu rindas, paralēli abās pusēs šķēsgriezumu rindas. Tie visi darināti pēc viduslaiku ādas apavu paraugiem, tādus valkājuši IX — XIV gadsimta cilvēki. Viss, kas izrakts (tieši

un pārnēstā nozīmē) un publicēts par ādas apavu darināšanu, Agritas bakalaura darbā apkopots datu bāzē, pašlaik top disertācija par tradicionālo amata prasmi atjaunošanu un saglabāšanu. Esmu tajā visā iestrēgusi, tā Agrita, un sākums bijis Gaujienas 3x3 nometnē.

Iesāktajos darbos — māmiņas Egijas tapinātie mūža pirmie zābaciņi Krūmiņgustavam, kāds puisis sev šuj zābakus skandināvu stilā, te arī pastalas pūkas vieglumā. Apavu darinātāji strādā ar liellopu ādu, vaskotu diegu, četrkanšu ilenu, adatas ir īpašas, ar šķautnītēm. Iesācējam piecās nometnes dienās izgatavot apavu pāri ir liels izaicinājums, ar ievirzes stundām bieži vien nepietiek, tāpēc jāpāstrādā ilgāk vakarā, skaidro Agrita. Jā, bez stiprām rokām un pacietības kādu ra došuma dzirksti vajagot gan. ❖

Ne visa runāšana ir komunikācija

❖ Daiga Kļanska

Ģimeņu seminārā viena no sarunas tēmām bija veltīta komunikācijai. Ievirzes vadītājas Līga Ruperte un Māra Tupese uz tāfeles bija uzrakstījušas komunikācijas ķēdi – Ziņotājs – ziņa – saņēmējs.

Lektore uzsvēra, ka runāšana pati par sevi vēl nenozīmē, ka ir notikusi komunikācija. „Ja saruna ir ar bērnu, runāsim tā, lai bērns saprastu, bet, ja runāsim ar savas nozares profesionāli – tā būs pavisam cita veida saruna. Ziņotājam ir jāizjūt sava auditorija.

Klausīšanās ir pats svarīgākais, lai komunikācija būtu notikusi,” teica L. Ruperte. Ievirzes dalīb-

Ļoti svarīgi ir neatraidīt bērnus, ja viņi vēlas runāt.

nieki uzskata, ka viņi labprāt runātu ar cilvēku, kuram ir patīkams balss tembrs un intonācija, kurš runā atklāti un skaidri, spēj iejusties otra cilvēka ādā. Kā svarīgu priekšnosacījumu veiksmīgai komunikācijai ievirzes dalībnieki minēja arī vietu, kur saruna notiek. Piemēram, sarunai par sava bērna sekmēm ar klases audzinātāju veikals nav piemērotākā vieta. Vienmēr būs kāds, kurš pamanīsies šo sarunu noklausīties, kā arī skolo-

tājs nespēs atklāti runāt par bērna sekmēm, uzvedību skolā, jo raizēsies par to runāt publiskā vietā, kā arī domās par savas ģimenes rūpēm. Lektore uzsvēra, ka ļoti svarīgi ir neatraidīt bērnus, ja viņi vēlas runāt. „Ja tobrīd nav laika sarunai, vienmēr vajag pasacīt,

kad un kur varēs parunāt par bērnam aktuālajiem jautājumiem,” ie-teica M. Tupese. Ievirzes dalībnieki uzsvēra, ka ir jārunā saprotami – bez svešvārdiem, ko sarunbiedrs var nesaprast, un zemtekstiem. „Pirmajās Latvijas nometnēs bieži vien bija tā, ka mums nebija saprotams, par ko ir runa, jo cilvēki šeit runāja ar zemtekstiem. Tagad situācija ir kļuvusi daudz labāka un cilvēki sarunās ir atklātāki un tiešāki,” atzina L. Ruperte. ❖

| Fotostāsti |

foto: I. Dubere

• Austris Grasis un Ieva Freinberga nīcējiem iesaka piemērotākās dziesmas.

• Tautas deju koncertā Mazsalacas novada bērni nometniekus priecēja ar X Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku programmas dejām.

• Vijolniece Rasma Lielmane un pianists Vents Zilberts klausītājiem atskaņoja Jāņa Medīņa mazāk zināmos skaņdarbus.

• Sannija Kalniņa lieliem un maziem nometnes dalībniekiem mācīja, kā mājās izcept vairāku veidu garšīgas maizītes.

Fotostāstī

foto: A. Tomašūns

- Vēl jāpaaugas līdz nākamajai nometnei.

- Jaunieši pārrunā dzīves vērtības. Galvenais viņu skatījumā ir ģimene.

- Imanta Ziedoņa "Poēmu par pienu" un "Poēmu par maizi" iestudē bērnu teātrī Merikas Lūses vadībā.

- Rīt nometnē tapušo animācijas filmu „Rupjmaizes kukulis” Dace Liepa un Jānis Sausnītis parādīs visiem.

Josta tev – kā nevienam

❖ Antra Lāce

Aušana bez stellēm ir absolūta 3x3 nometņu sastāvdaļa, un kā vienmēr to māca INESE KRŪMIŅA.

Kā tas notiek?

Aužam senākajā veidā, kā ļaudis to darijuši, un, kas svarīgi, mēs mācāmies aust ģeometriskos rakstus. Šis amats Latvijā ir gandrīz uz iznīcības robežas, uz pirkstiem saskaitāmi meistari, kas to vēl prot. Es mēģinu strādāt tā, lai cilvēkiem rastos jēga par šiem rakstu veidiem, protams, mācāmies arī tehnoloģiju. Bagātie ģeometriskie raksti ir ļoti nozīmīga mūsu tautas tērpu sastāvdaļa.

Tas ir specifiski latviski?

Tehnoloģija pazīstama daudzās senajās kultūrās — maijiem, Indonēzijā, Dienvidēiropā, pat grūti nosaukt, kur pasaulē to nepazīst, bet rakstu veidošanas princips ir unikāls. Strādājam ar pirkstiem un celu dēļiem jeb galdiniem — tādiem maziem kvadrātiņiem ar četriem caurumiem, ir vēl daži kociņi, ar kuriem to visu nostiprinām. Būtībā šo darbiņu var nēsāt līdz rokassomiņā, izdevīgā brīdī piesiet pie kāda koka un turpināt aust.

Kas strādā un kas top?

Darbojas raiba kompānija, sākot no 11 gadiem līdz... Ik dienas nāk kādi 11 — 12 cilvēki, dažāda vecuma. Lielajām māsām nāk līdzī mazie brāļi, kas pieskatāmi, tie tagad ie-

Izziņai |

Kas ir apaudi?

- ♦ Ja jostveida izstrādājumu auž atsevišķi, tā ir josta, bet, ja viena mala īpaši darināta cita auduma malu apdarei, iznāk apauds

skrien tikai uz britiņu, bet stabili strādājam kādas astoņas. Gatavais produkts ir jostas un apaudi, pārsvarā no tīras vilnas. Tos var izmantot arī modernajā apģērbā, padarot to individuālu, piemēram, apdarināt brunču vai piedurkņu malu. Tradicionāli lietotam ne pārāk spožas krāsas, kuras mēdz dēvēt par latviskām: tumši zilā, ķieģeļu sarkanā, sūnu zaļā, sinepju dzeltenā, bet pareizās kombinācijās tās dod pavisam citu efektu.

Krūmiņiem noder?

Jā, protams, jo mums visiem ir goda apģērbs, kas darināts pēc arheoloģiskajos materiālos pieejamiem paraugiem, un arī ikdienā — gan matu sasiešanai, gan kā individuālu detaļu pie mūsdienīga tērpa. ❖

Notikums |

Skaļi aplausi Brīvajā mikrofonā

Trešdienas „Brīvais mikrofons” bija spilgts, jaunatklātu talantu pilns un sirsnīgs.

Vienlīdz skaļas ovācijas bija pelnijuši gan tie, kas koncertam bija gatavojušies mēnešiem, gan tie, kuru spožās idejas uzplauka tikai nometnes laikā.

Fantastiskie koklētāji, uz kuriem skatoties, griežās izturēt elpu: tik centīgi un pienākuma apziņas pilni. Azartiskie „4 no Pārlielupes” ar pārlatviskoto Austrālijas aborigēnu tautasdziesmu par putnu kukabaru. Inga un Dina ar ģimenēm savam priekšnesumam esot rūpīgi gatavojušās divus mēnešus. Tad vēl „Košlājošo lāciņu un lāceniņu” raibā kompānija no Latvijas un pasaules. Gita Fledinga dziedāja somu valodā, bet zviedru melodijas flautai un vijolei izspēlēja Dace un Joahims, savukārt par tik labi zināmo rūzeņu, kas auga dārzā, atgādināja Laura no Mazsalacas. Liporu jaunā paaudze Arta un Dzintars mudināja: „Jedomājies, kā tas būtu, ja nebūtu nevienas asariņas!” Un tad vēl kora pārsteigums. Tik pārliecinošs, ka tam piešķūšies vēl jauni dalībnieki. Atklājušās

arī vairākas jaunas muzikālās apvienības:

„Vecie jaunieši” ar neticami ātro dziesmu par smuko brūtiti un baltkrievu apdziedāšanās dziesmu, „Slidkalniņa baudītājs”, kas tā arī palika neredzamas, Sannija no Rūjienas ar Viļakas puses dziesmu par savas tēva sētas zināšanu un, protams, vīri ar skumjo stāstu par mīlo, kas atstājusi. Un tad meitenes krāšņajos brunčos, kas uzbūra fantastisku krogus ainu, kā arī Alberts un Liene ar taisnības saukšanu ārā no metāla zārka. Kādu iemidzināja kuplās Krūmiņu dzimtas šūpuļdziesma, bet pamodināja „Veco vilku” skanējums par alutiņu. Klausītājus nomierināja Austra Graša skanīgais miers par bāliņu, kurš pārnāks no kara mājās, bet kuplu līdzdziedāšanu uzjundīja veltījums Konstāncei. Kopumā? Kopumā – dalībnieku drosme noteikti lika saņemties vēl kādam, cieši apņemoties: nākamgad uz skatuves kāpšu arī es.

Lolita Lūse

Dancis ap trim akmeņiem

❖ Lilija Limane

Trešdien grupiņa īpašu sajūtu mednieku apmeklēja Pujēnu svētlauku, cerot enerģētiski attīrīties un uzlādēties, jo šo svētvietu ar akmeņiem un to krāvumiem zinātāji salīdzina ar Pokaiņiem.

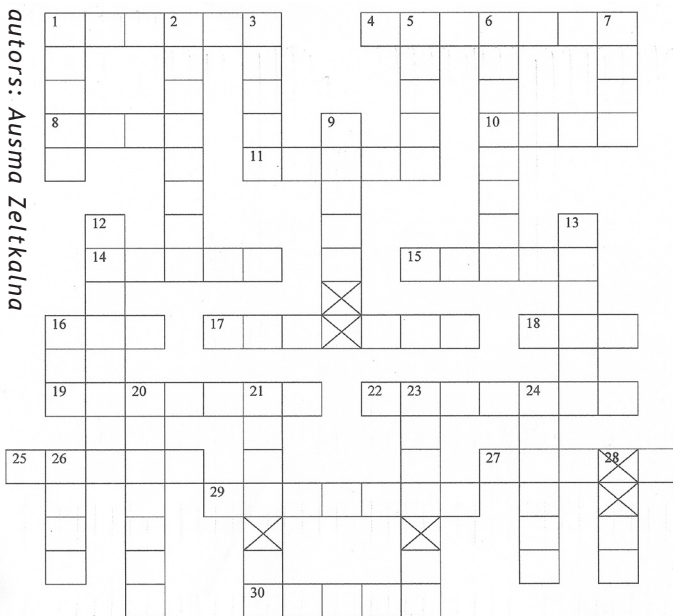
Pabraucām garām sakoptajai Seļu muižai, sekojot brūnajai norādei, izlikumojam vairākus mazceliņus un iebraucām kādu māju pagalmā, kur mūs jau sagaidīja vitāla vidzemiece – profesionālā gide attiecīgajā objektā. Šolot pa dabas taku, ko pirms mums nebija minuši dziedniecisko akmeņu meklētāji, bet, kā liecināja svaigā, saules svelmē vēl neapvītusi zāle, nupat izplāvis gides dēls. Pa ceļam līdz pirmajam objektam tādā lielumā, kādus var sastapt katrā Latvijas ceļmalā, gide stāstīja, ka Pantenes īpašo lomu senlatviešu reliģijā apliecinot vietas nosaukuma leksiskā līdzība ar pantenonu. Senāk te veikti arheoloģiskie izrakumi, kuros atrastas senlietas, gide gan neatceroties, kad tas noticis un kas tieši atrasts. Arī citi senlatviešu svētvietas esamības pierādījumi netika celti priekšā, atstājot apmeklētājam brīvu izvēli, ticēt vai neticēt gides nelokāmajai pārliecībai. Apskatījām, apbrīnojām, aptaustījām, izsēdējām un izjutām trīs akmeņus, tikai viens no tiem izmēros nedaudz pārsniedza parastos izmērus, tomēr ne tuvu nevarēdams sacensties ne tikvien ar Nīcgales eksem-

plāru, bet pat tepat tuvumā guļošo Anģišu velnakmeni. Gide kopā ar rikstnieku apgalvoja, ka šis objekts guļot tieši melnajā punktā, spēcīgu āderu krustpunktā, bet uz krustpunktu vedot zemes strēle, no kuras plūstot aukstums. Kurš vēlējās, tas sajuta aukstumu. Tāpat arī tie, kas vēlējās, gides ievirzīti, saskatīja akmens formā iezīmētu lauvas ģimi, varbūt pat saskatīja, kādas krāsas aura redzama virs akmens. Kaut arī melnais punkts un lauvas ģimis nevēstīja neko labu, gide apgalvoja, ka akmens dziedniecisko efektu katrs jūtīšot vēlāk. Sākumā pašsajūta varot pat pasliktināties, bet tas liecināšot par labvēlīgiem procesiem organismā. Šo rindu autore pagaidām ir dzīva un vesela, arī pārējos dalībniekus pagaidām laikam nav skāris īpašais akmens enerģētiskais spēks, jo staigā apkārt itin sprauņi. Mums, sievietēm ar un bez bērniem, pietika ar trim akmeņiem, jo negribējās brist tālāk neplautajā plāvā un purvā. Toties viri varonīgi lauzās brikšņos aptaustīt vēl kādus akmeņus. Šķiet, drīz vien katrā pagastā atradīsies kāda svētvietā, vajag tikai cerēt un ticēt akmeņu īpašajam statusam un īpašībām. ❖

Mazsalacas mīkla

Punktu vietās jāieraksta vajadzīgā informācija, kas pēc tam jāievieto mīklā atbilstoši cipariem. Ja būs pareizi atminēts, iezīmēto lauciņu burti, tos pēc kārtas lasot, veidos vienīgo Mazsalacā kāda dzīvnieka vārdā nodēvētas ielas nosaukumu.

autors: Ausma Zeltkalna

1. Vienādā vārda daļa kādas upes un pilsētas nosaukumā Ziemeļvidzemē/ iela, kas atrodas Pļavas un Vidus ielas saskares vietā
2. Upe, kura ietek Salacā
3. Iela, kuras nosaukumā ir kaut kas tīrs, slāpes veldzējošs
4. Pilsēta, kurā var nokļūt, braucot pa Rūjienas ielu

5. Iela, kura nosaukta tāpat kā šķidrums, bez kura neiztiek neviena dzīva radība
6. Valsts, kurā var nokļūt, braucot pa Pērnavas ielu
7. Salacas kreisajā krastā netālu no pils atradies brūzis
8. Ceļu, kā tikt uz, rāda iela, kas stiepjas gar Baznīcas krogu

9. Ilgus gadus kultūras dzīvi Mazsalacā vadīja Nellija
10. Iela, kura ved uz Salacu
11. Vārda daļa, kura ir vienā no diviem ielu nosaukumiem - salikteni
12. Ielas nosaukums, kas raksturo fiziskas aktivitātes
13. Viens no jaunākajiem

- ielu nosaukumiem, kas norāda virzību uz kādu objektu
14. Mazsalacas centrā ir ielu krustojums
15. Gar Salacu vijas iela
16. Veikala „Zīle” īpašniece ir Gunta
17. Mazsalacas pilsētas ģerboņa autors ir gleznotājs.....
18. Prāmja krogs saukts arī par krogu
19. Koktēlnieka Hirtes vārds ir
20. Rūjienas ielā atrodas veikals
21. Aurupītes skola tiek saukta arī parskolu
22. Vārds Salaca ņemts no lībiskā upes nosaukuma.....
23. Pirmā sarkano ķieģeļu celtnē Mazsalacā ir
24. R. Dārziņa ielas nosaukums agrāk bija iela
25. Veikala „Zīle” ēkā padomju laikā bija
26. Dziesmu un deju svētkos piedalījās un deju kolektīvi
27. Daugula aptiekas pirmās īpašnieks bija Oskars
28. Baznīcas ielā ir lielākais veikals „.....”
29. Baznīcas kroga nosaukums ir arī krogs
30. Par Mazsalacu un tās cilvēkiem var gūt informāciju no Ata grāmatas „Kur Salaca tikloks met”

Kā domā Tu?

Kā tu juties, ziedojot maizi ugunij?

Merika Lūse, 41 gads, Mazsalaca:

-Mans astoņgadīgais dēliņš Fredis Tomass apēda maizīti, bet tad, kad visi devās to atdot ugunij, viņš ļoti pārdzīvoja - tik ļoti bija pārņēmusi nepieciešamība ziedot. Tā arī mēs, pieaugušie, reizēm kaut ko patērējam, un tad, kad nepieciešams, vairs nav, ko dot.

Laura Landratova, 17 gadi, Liepna:

-Man bija ļoti žēl mest maizi ugunī.

Linda Perfilova

Marta Kalēja no Pāvilostas, 11 gadu:

Es domāju par to, kāpēc met maizi ugunī. Gribējās apēst, bet darīju, kā lika, lai maizītes turpmāk arī nekad netrūktu. Ugunī meta laikam tādēļ, lai visi cilvēki savā starpā draudzētos.

Marta Trošenko no Sanktpēterburgas, 11 gadu:

Jutos labi. Visi meta, es arī metu, kaut īstenībā jau gribējās apēst. Kāpēc meta, es nedzirdēju.

Lilija Limane

Ko tu jau esi iemācījies nometnē?

Māris Hincenbergs, 36 gadi, Rīga:

-Ļoti precīzi: esmu sapratis, ka plāvā var pieēst pilnu vēderu. Dārzu patiesībā ravēt nevajag, jo tā - izrādās - ir pārtika.

Ilze Skraštiņa, 41 gads, Rīga:

Tā kā man pašai ir liela ģimene, izvēlējos ievirzes, kur tiek runāts tieši par to. Esmu iemācījusies, kā pareizāk veidot un saglabāt attiecības ģimenes lokā, kā arī padomāt pašai par sevi: kas es esmu? Man patīk, ka ievirzes vadītāja neuzspiež savu viedokli un pieļauj, ka teorija ne vienmēr sakrīt ar praksi.

Elizabete Marija Skraštiņa

Laura Grotuse, 16 gadi, Mazsalaca:

-Esmu iemācījusies strādāt ar mālu. Keramikas ievirzē izgatavoju svilpīti, iemācījos veidot arī skaitas rotas. Bet pats galvenais - esmu iepazinusies ar garīgā lietojumu dzīvē.

Dāniels Jukna

| Interesanti |

Zagli katrreiz uzvar kāds cits

♦ Danči trešdienas un ceturtdienas naktī ir bijuši kupli, gari un spraigi. Trešdienas naktī „Zagli” savas vārda dienas noskaņā uzvarēja Edmunds Barkāns un smukā Mētra Krūmiņa. Savukārt ceturtdienas naktī „Zagli” uzvarēja Jurijs Trošenko un Evelīna Silarāja. Kā pēdējie pretendenti uzvarai palika trīs braši puīši: Alberts Rokpelnis, Edijs Lūsis un Jurijs. Alberts un Edijs tomēr neizrādījās tik veikli un veiksmīgi kā Jurijs.

Lolita Lūse

Trešo reizi kājām apceļo sievas tēvzemi

Ilga Reizniece

Greims Andersons (Graham Anderson) ir apbrīnojams cilvēks.

Austrālietis, kurš jau trešo reizi apceļo savas sievas Anitas Andersones, kura ilgu laiku bijusi 3x3 padomes priekšsēde Austrālijā, un pēdējo reizi 3x3 rikoja 2008.gada janvārī, tēvzemi Latvijā. Abu meitas Jāna un Lija pašlaik darbojas Eiropas Vasaras skolā. „Apceļo” gan nav istais vārds. Greims soļo. Reizēm pat 50 un vairāk kilometru dienā. Iepriekšējos gados viņš ir pārstāigājis Latviju austrumu - rietumu un dienvidu- ziemeļu virzienos. Kurš latvietis to ir izdarījis? Ja vēlies izteikt savu apbrīnu, interesi un uzmundrināt Greimu, uzraksti viņam! Gājienam var sekot un piedalīties komentāros Greima emuārā: <http://westernbaltics2010.blogspot.com/>

| vēstule mājās palicējam |

Par “Govju kazaku”. Un tikai par to.

Vakar, bumbulīt, biju tautu deju koncertā Mazsalacas kultūras namā. Nu dikti jau man patika! Uzreiz pēc tā izgājām ārā, sastājamies uz riņķi bariņš nometnes vientuļo dāmu un sākām runāt, kā būtu, ja būtu. Kas nu mēs tur bijām tai kompānijā? Mēģināšu atcerēties. Tupešu Māra sprigana kā pērnā telite, Vlasovu Lauma brūna kā šokolāde, Maruta Voitkus – Lūkina cienīga kā lielmāte. Nu, un vēl es. Ak, jā, kaut kurā brīdī mums visām tur klāt pienāca arī Aina Antonija, un tad spriedām par piecām. Tā un tā. Kas te būs! Jaunieši nometnē katru vakaru lec dančus, bet mums savu deju nav. Nākamgad pat ierosināsim, lai būtu arī mums sava ievirze – senioru dejas vai dāmu dejas. Arī mēs gribam tirkizillus brunčus un raibus lakatiņus!!! Un tad mēs varētu virpuļot kā vilciņi un tipināt kā skudras. Ak, kas būtu par rāmiem un sirsnīgiem vakariem! Tikmēr Tupešu Māra: nē un nē! Nekādas senioru dejas. Viņa gribot dejojot „Govju kazaku”. Zini, kas ir „Govju kazaks”? Ujji! Viena trakulīga jauniešu deja, ko redzējām koncertā. Sastājas visi rindā viens aiz otra, paņem klēpi blakusstāvētāja kāju tā, ka katrs stāv tikai uz vienas kājas, un tad visi lec, ka zeme rib. Tātad- Māra saka: mācīsimies „Govju kazaku”! Tā kā jau provējām stāties rindā uz pirmo mēģinājumu turpat Mazsalacas kultūras nama priekšā. Pasaucām par režisoru un lielo skolo-tāju Krišjāni Santu. Sakām: stāvi, ka tev saka, un regulē, kā labāk! Pirmo nostellējām Ainu Antoniju, jo šai sāpēja kāja, tāpēc viņa bija godam nopelnījusi vienīgā lekt uz abām kājām, toties pirmā. Aiz Ainas – Māra. Tā mums tāda žiperīgāka, pastums Ainu, uz kuru pusi vajag. Ielika Māra Aina vienu kāju klēpi un saka: turi! Nākamā rindā biju es. Kāju augšā un stāvu. Ja jādejo, tad jādejo! Aiz manis – Vlasovu Lauma. Es teikšu, ar vēl gana sprigana. Kā nu ne – ja nevarēsi kāju vajadzīgajā augstumā pa-

celt, izmetis no deju kolektīva! Aiz Laumas kā pēdējā – Lūkinu Maruta. Tā jau ar bija labi sagatavojusies: apvilksusi tādu plātaku brunči, lai griežoties spīd apakškleitas špices! Nu, tagad jau tā kā leksim.

Lauma pirmā sāka čīkstēt – somiņa no pleciņa slidot nost, lūpiņas neesot gana labi nokrāsotas – kā nu tas tagad izskatīsoties. Pēc tam vēl arī Maruta: bruncitīm vilite tā kā esot nošņirkstējusi, ka tik nenokrit, brillītes uz acīm neturoties. Aina, tā uz abām kājām, bet arī nav labi – krelles ar lillā bumbām par augstu kūlājoties un esot visu laiku acīm priekšā. Mēs tik ar Māru abas bijām gatavas lecējas - ne mums kas kur spieda, ne grauzā!

Santu Krišjānim laikam mūsu dejas solis nepatika. Sāka mūs atrunāt: vajadzējies jau tā kā ātrāk sākt mēģināt, jau pirms “Brīvā mikroфона”, lai varētu tajā uzstāties un tikt kādā diskā vai pat filmā. Sākām spriest: varbūt vismaz varam līdz rītdienas nometnes noslēguma koncertam samācīties un tur celt savu talantu saulīti? Nu, ne, tā kā nē... Vēl kāds pa to vidu ieminējās, ka mums nekas nesanāksot, jo mēs esot pārāk vecas un pārāk pilnslaidas, lai to deju varētu dabūt gatavu. Pilnslaidas!!! Tu padomā, kas par vārdu!!! Un vecas!? Kādas vecas! Mārai tikai aizpērn iemetās pirmā krunka! Vecas, ko domā! Un tad es saņēmu visu dūšu, piepūtu vaigus un domāju: lai nu ko, bet šitais dancis man jādabū gatavs. Skatos – Zivertu Manfrēds stāv turpat pie Mazsalacas kultūras nama durvīm. Saku, lai nāk šurp un vismaz sit plaukstas. Bet ko šis? Atmeta ar roku un aizšūķāja pāri pļaviņai klausīties vakara pasaciņu!

Bet mēs nemetam plinti krūmos. Mēs trenējamies. Noslēguma vakara režisore Dace Jurka mūs ir ierakstījusi kā koncerta kulminācijas elementu. Mēs būsim, ka es saku. Bū-sim! Būs „Govju kazaks” ar visiem akrobātiskajiem elementiem! Brauc un skaties!

Sievīņa Mazsalacā

| Pazinojumi |

♦ Mazsalacas 3x3 nometnes hronika tiks apkopota un ievietota interneta vietnē www.3x3.lv. Dalībniekiem, kuri vēlas iegādāties disku, jāpie-reģistrējas uz informācijas stenda pirmajā stāvā.

♦ Lūgums adrešu lapās, kas izvietotas 2.stāvā pie aktu zāles, katram pārbaudīt savus datus: vai nav ieviesusies kāda kļūda, kas jāizlabo. Lūgums to izdarīt līdz sestdienas pusdienlaikam.

♦ Tie nometnes dalībnieki, kuri brauc ar autobusu uz Rīgu, piesakās info centrā un samaksā par ceļu.

| Pateicība |

♦ Laila Kirmuška pateicas nezināmajiem jauniešiem par pazaudēto rotu nodošanu info centrā. Pateicība Laila piedāvā pašrocīgi izveidot caurumiņus ausīs rotām.

| Palīdzī! |

Balts kakēns!

Pazaudējies pēc lietus. Meklē labu, gādīgu saimnieku.

Jāzvana Elgai,

tālr. 28657721.